

VI

In artikel 50 wordt de zinsnede „Wet op de uitvoerkeuring van vlees 1907 (*Staatsblad* No. 217)“ vervangen door het woord „Veewet“.

Artikel 3

De Wet van 18 September 1946 (*Staatsblad* No. G 260), houdende vaststelling van een regeling omtrent de verbindende kracht van enige bezettingsregelingen betreffende de keuring van vee en vlees, wordt ingetrokken.

Artikel 4

Deze wet treedt in werking met ingang van een door Ons te bepalen dag. Wij behouden Ons echter voor, de inwerkingtreding van bepaalde onderdelen der wet op andere tijdstippen te stellen.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en dat alle Ministeriële Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Sociale Zaken,

1726 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

In de Memorie van Antwoord op het Voorlopig Verslag van de Tweede Kamer der Staten-Generaal betreffende het ontwerp van wet, houdende een regeling omtrent de verbindende kracht van enige bezettingsregelingen betreffende de keuring van vee en vlees (Zitting 1946II, no. 245), heeft de ambtsvoorganger van de ondergetekende mededeling gedaan van zijn voornemen om op bedoeld ontwerp van wet een wetsvoorstel te doen volgen, waardoor de inhoud van de desbetreffende bezettingsregelingen in zuivere wetsvorm zou worden overgebracht.

Daartoe strekt bijgaand ontwerp van wet.

Artikel 1 verklaart de bezettingsregelingen, die ingevolge de Wet van 18 September 1946 (*Staatsblad* no. G 260) voorlopig wederom in werking zijn getreden, vervallen.

Artikel 2 brengt de materie, die in de Vleeskeuringswet thuisbehoort, daarin over. Het bezettingsbesluit van 13 Februari 1941 (*Staatscourant* no. 34) kan vervallen, zonder dat de inhoud alsnog wordt vastgesteld. Dit is ook het geval met het besluit van 10 Juli 1943 (*Staatscourant* no. 149), zulks in verband met het aanhangig ontwerp van wet betreffende de economische delicten. De inhoud van het besluit van 13 September 1924 (*Staatscourant* no. 448) tenslotte wordt evenmin in de wet opgenomen. Laatstgenoemd besluit heeft een tijdlang nuttig gewerkt, doch in wezen verdraagt het zich niet recht met het bepaalde in artikel 40 van de Vleeskeuringswet, daar de denaturering deze slachtafvallen ondeugdelijk maakt voor voedsel voor de mens. De regeling kan naar de mening van de ondergetekende dan ook voor het ogenblik beter vervallen. In overweging is een betere, sluitende regeling van het vraagstuk der niet afgekeurde slachtafvallen.

Ad I. Artikel 8, eerste lid, van de Vleeskeuringswet, zoals dat luidde vóór de wijziging, die er door het besluit van 25 Augustus 1942 (*Staatscourant* no. 186) in werd aangebracht, maakte bij de regeling van het onderzoek van vlees bij invoer in de ene gemeente uit de andere gemeente geen onderscheid of beide gemeenten al of niet tot dezelfde keuringskring behoren. Hoewel de redactie ook ruimte liet voor een andere opvatting, besliste de Hoge Raad der Nederlanden, dat de gemeenten niet vrij waren in haar beslissing

of de invoerkeuring al dan niet zou worden ingesteld. De invoerkeuring binnen de keuringskringen werd echter door velen geacht zonder zin te zijn, terwijl deze bovendien moeilijk effectief te maken scheen te zijn, daar gemeenten, die tot dezelfde kring behoren, gewoonlijk hetzelfde goedkeuringsmerk gebruiken. Derhalve werd bij het bezettingsbesluit een beperking van de invoerkeuring tot gevallen van invoer van buiten een kring aangebracht en bovendien door invoering van een nieuw tweede lid in artikel 8 ook buiten het verband van de kring een mogelijkheid van ontheffing geschapen.

De nieuwe redactie van het eerste lid bleek echter de invoerkeuring binnen de kringen niet geheel uit te sluiten. Hoewel er argumenten zijn aan te voeren om deze uitsluiting alsnog volledig te maken, zijn er anderzijds argumenten om althans in beperkte mate het voorschrijven van invoerkeuring binnen de kringen toe te staan. Door de thans voorgestelde redactie wordt duidelijk vastgesteld, dat in het algemeen de invoerkeuring binnen de kringen niet plaats heeft, maar dat de Minister bij uitzondering hiervoor toestemming kan verlenen. Aldus wordt een goed sluitend en toch voldoende soepel stelsel verkregen.

Het nieuwe derde lid is in zoverre vollediger dan het luidde ingevolge het besluit van 1942, dat tevens ook verwezen wordt naar de woorden „en voor de keuring, bedoeld in artikel 8, eerste lid“, voorkomende in artikel 21, eerste lid, sub *b*, van de Vleeskeuringswet.

Ad II en VII. Deze wijzigingen spreken voor zich zelf.

Ad III. Door deze wijziging wordt de inhoud van het besluit van 8 Mei 1941 (*Staatscourant* no. 96) in artikel 17 van de wet opgenomen met enkele wijzigingen. Op grond van artikel 17, vierde lid, moesten soms grote partijen vlees, afkomstig van frauduleuze slachtingen, worden vernietigd. In de bezettingstijd rezen daartegen in verband met de schaarste aan vlees grote bezwaren. Derhalve werd de mogelijkheid van bruikbaarmaking door sterilisatie, indien daartegen geen bezwaar bestond, geopend. Het komt de ondergetekende gewenst voor deze mogelijkheid te doen voortbestaan.

Ad IV. Het besluit van 6 September 1941 (*Staatscourant* no. 186) betreffende de bereiding van bloed tot bloedplasma, dat dit nieuwe bedrijf aan een vergunningstelsel bond en ook verdere waarborgen voor de hygiëne bevatte, hield grotendeels regelen in, die hun plaats zouden kunnen vinden in het Koninklijk besluit van 10 Juli 1926 (*Staatsblad* no. 233) op grond van artikel 19 van de Vleeskeuringswet. Slechts het vergunningstelsel zelf en de mogelijkheid tot het verbinden van voorwaarden daaraan vinden geen basis in de wet. Ten einde een dergelijke basis te scheppen, wordt artikel 19a ingevoegd. Tevens wordt daarbij rekening gehouden met het wetsontwerp betreffende de economische delicten, waardoor ook het met artikel 19 verband houdende artikel 38 geheel wordt gewijzigd. Bevorderd zal worden, dat tegelijk met de inwerkingtreding van dit onderdeel van de wet een Koninklijk besluit ter uitvoering daarvan in werking zal treden, opdat ter zake van bovengenoemd bedrijf geen ongeregelde toestand ontstaat.

Ad V. Het is nodig gebleken ook aan de ambtenaren, die aan de inspecteurs zijn toegevoegd, alsmede aan de plaatsvervangende inspecteurs van de Volksgezondheid, belast met het toezicht op de naleving van de Vleeskeuringswet, opsporingsbevoegdheid te geven. Nu het daartoe strekkende besluit van 8 Augustus 1941 vervalt, dient daartoe artikel 44 te worden aangevuld. Het bezettingsbesluit no. 205/1940, waarbij de aanstelling en bevoegdheid van de plaatsvervangende inspecteurs van de Volksgezondheid in het algemeen zijn geregeld, is voorlopig gehandhaafd door het Besluit Bezettingsmaatregelen (*Staatsblad* no. E 93). In dit onderwerp zal in afzonderlijk verband nader worden voorzien; een definitieve regeling daarvan in zijn algemeenheid gaat het kader van het onderhavige ontwerp te buiten.

De artikelen 3 en 7 behoeven geen nadere toelichting.

De Minister van Sociale Zaken,
A. M. JOEKES.